

VIENAS

Džėjaus karaokės klubas yra įsikūręs viduryje korėjiečių miestelio, prekybcentryje tarp „Bobalendo 2“ ir Sukės plaukų salono.

Man einant pro šalį, pastarosios įstaigos durys atsilapoja.

– *Ja**, Džene-*ja!* – Tarpduryje stovi Sukė Kim, savininkė bei kirpėja, rankose laikydama plastikinį maišelį ir plaukų tiesintuvą. – Argi nepasisveikinsi?

– Laba diena, ponია Kim, – sakau aš, o paskui tiesiu kaklą, pro jos petį stengdamasi įžiūrėti tris pusamžes moteriškes, susodintas į eilę po džiovintuvais ir žiūrinčias kažkokį korėjietišką serialą per televizorių, pritaisytą prie sienos. – Labas, ponია Lim, ponია Čang, ponია Sučavan.

– Sveika, Džene, – choru atsišaukia jos man, trumpai pamoja ir toliau grįžta prie porulės ekrane, ketinančios stačia galva nerti į korėjietiškai dramatišką bučinį.

* Ei (kor.). Žodelis vartojamas sveikinantis, norint patraukti dėmesį, išreikšti neviltį. Dažnai priduriamas prie žmogaus vardo jį kviečiant (čia ir toliau – vert. past.).

Vyriškis kreipia galvą į vieną pusę, moteris – į kitą, jūdviejų lūpos susitinka ir susiliečia, o tuo metu kamera priartina vaizdą, fone skambant dramatiškai muzikai.

Pradėjus rodyti titrus, ponios, svajingai atsidusios, atsilošia kėdėse. Na, bent dvi iš jų.

– Ir viskas? – Ponia Sučavan meta namines šlepetes į televizorių.

– Štai. – Nekreipdama dėmesio į moteris, ponia Kim įduoda man plastikinį paketą, kuris, geriau išžiūrėjus, yra tvirtai surištas „H Marto“ produktų maišelis. – Čia tau, pasidaly si su motina.

– Ačiū. – Pasitaisau ant peties kabantį drobinį krepšį ir nežymiai nusilenkusi priimu išmaldą.

Ponia Kim sucaksi liežuviu.

– Tavo motina tiek daug dirba! Jai reikėtų daugiau būti namuose, prižiūrėti dukrą.

Esu beveik tikra, kad motina dirba biure tiek pat valandų, kiek ponia Kim savo pačios versle, bet mano savisaugos instinktas yra pakankamai stiprus, kad to nepasakyčiau garsiai, tad toliau siunčiu jauno, pagarbaus asmens vibracijas ir mandagiai šypsausi. Matyt, tai suveikia, nes ponios Kim veidas sušvelnėja.

– Tavo motina turėtų labai tavimi didžiuotis, Džene. Gera mokinė. Ir taip talentingai grieži violončele! Sakau savo Junisei, kad geriausios muzikos mokyklos priima tik geriausius mokinius, bet negi ji klauso?

– Suke-*sz!** – iš vidaus pašaukia viena ponia.

– Ateinu, – atsišaukia ji.

* Mandagus kor. kreipimasis į poniją ar panelę, priduriamas po vardo arba vardo ir pavardės.

Poniai Kim grįžus į saloną, aš einu prie kaimyninių durų.

Kai tik mudvi su Junise pradėjome dalyvauti tuose pačiuose klasikinės muzikos konkursuose, ponia Kim nuolatos mudvi lygina. Sulaukdama vien pagyrų, aš net sudrebu įsivaizduodama, ko sulaukia Junisė. Pastaruoju metu jos nebematau nė viename konkurse. Nebuvo jos ir praeitą šeštadienį, kurio pabaiga dabar man švarko kišenėje voku degina skylę. Jeigu ponia Kim galėtų perskaityti teisėjų nuomonę apie mane, taip noriai nepultų manęs girti.

Varpelis virš Džėjaus karaokės klubo durų praneša apie mano atvykimą.

– Tučtuojau ateinu! – ataidi dėdės Džėjaus balsas iš už užuolaidos, skiriančios barą nuo virtuvės.

Prasispraudusi pro prekystalį, aš numetu savo krepšį ir atidarau šaldytuvėlį, norėdama įgrūsti plastikinę ponios Kim dėžutę tarp *sodžu** butelių.

Prieš septynerius metus tėtis ir dėdė Džėjus nusipirko šią įstaigą, ketindami išpildyti savo vaikystės svajonę – būti karaokės verslo savininkais ir valdytojais.

Mūsų su dėde Džėjumi nesieja kraujo giminystė, bet jiedu su tėčiu lyg broliai. Tėčiui mirus, būtent jis paprašė mamos, kad leistų man po pamokų dalį dienos jam patalkinti. Iš pradžių mama nesutiko, nes jaudinosi, kad darbas nesutrukdytų man mokytis ir repetuoti orkestre, bet paskui persigalvojo, nes dėdė Džėjus prižadėjo leisiąs man ruošti pamokas, kai nebus lankytojų. Be to, juk aš iš esmės čia užaugau. Prisimenu, kaip tėtis stovėdavo už baro ir juokdavosi iš dėdės Džėjaus, kai šis plakdavo kokią nors savo naujai

* Distiliuoto alkoholio gėrimas, nuo 16,8 iki 53 proc. stiprumo.

sugalvotą marmalą, nepamiršdamas ir specialiai man sutaisysi nealkoholinio gėrimo.

Metų metus man neleido nė kojos įkelti į barą – mama bijojo, kad negrįžtų prisiminimai, – bet kol kas man čia patinka ir nėra blogų prisiminimų, tik geri.

Išpurškiau prekystalį valikliu ir nušluostau, paskui pereinu prie baro staliukų. Pagrindinėje salėje nėra nė vieno lankytojo, nors žvilgtelėjusi į koridorių pamatau, kad keli privatūs karaokės kambarėliai yra užimti.

– Ei, Džene, taip ir maniau, kad čia tu. – Pasirodo dėdė Džėjus, laikydamas dvi popierines garuojančio maisto lėkštes. – Ypatingas šiandienos pasiūlymas yra *bulgogio** takai. Alkana?

– Išbadėjusi.

Šoku ant baro kėdės ir dėdė Džėjus deda prieš mane lėkštę – du takai su *bulgogiu*, marinuotu pagal jo paties specialų receptą, su padažu, salotų lapais, pomidorais, sūriu ir *kimčiais*.

Kol mėgaujuosi kvapu, virš baro kabančiame televizoriuje dėdė Džėjus įjungia „Netflixo“ kanalą ir naršo po rodomų filmų sąrašą.

Toks yra mūsų ritualas. Iki vėlyvo vakaro bare lankosi nedaug žmonių, tad ankstyvus vakarus mes leidžiame valgydami ir žiūrėdami filmus, ypač azijietiškus filmus apie gangsterius.

– Na, štai, – prataria dėdė Džėjus, aptikęs klasiką.

„Žmogus iš niekur“ taip pat yra žinomas „Adžeosio“** pavadinimu. Tai veiksmo trileris apie pagiežingą buvusį farą, kurio jauna kaimynė yra pagrobiamą, ir jis leidžiasi į kelionę jos vaduoti. Filmas

* Kor. pažodžiui „ugninė mėsa“. Tai kepti marinuoti jautienos ar kiaulienos gabalėliai.

** Vyresnio amžiaus vyras, ponas, dėdė, džentelmenas.

panašus į korėjiečių „Įkaitą“, tik geresnis. Nes jame vaidina Vonas Binas. Dėl Vono Bino viskas atrodo geriau.

Dėdė Džėjus įjungia subtitrus ir mes valgome bei žiūrime filmą pastebėdami, kaip neįtikėtina, kad Vonas Binas vaidina *adžeosį*, pusamžį vyriškį, pats būdamas *trisdešimt trejų*. Atėjus lankytojams, dėdė pritildo garsą ir nulydi juos į kambarėlius. Aš vis žvilgčioju į monitorių, rodantį, ar kas nors nepaspaudė kvietimo mygtuko tam, kad galėčiau priimti jų užsakymus ir atneščiau maisto, o dėdė Džėjus sutaisytų jiems gėrimų.

Išmušus devintai jau pusė salės prisipildė ir filmas baigėsi; vietoj jo per ausines plyšauja *K-popsas**. Kas mėnesį dėdė Džėjus iš jutubo parsisiunčia geriausių to mėnesio muzikinių vaizdo klipų rinkinį ir leidžia per televizorių virš baro. Aš žiūriu, kaip būrelis mergaičių suderintų spalvų drabužėliais sinchroniškai atlieka sudėtingą šokį pagal pagaulią elektropopso dainą.

Kitaip nei dauguma vaikų mokykloje, aš taip ir nepamėgau *K-popso*, kaip išties ir bet kokio kito. Mano gyvenimo grojaraštis sudarytas iš Bacho, Haidno ir Jo-Jo Ma kūrinų.

– Argi šią savaitę nedalyvavai svarbiame konkurse? – Dėdė Džėjus už prekystalio apžiūrinėja stiklą ir sausina jį pašluoste.

Man sutraukia vidurius.

– Šeštadienį, – karčiai nusišypsau. – Šįryt gavau atsakymą.

– Ar ne? – susiraukia jis. – Ir kaip?

– Aš laimėjau.

– Ką? Tikrai? Sveikinu, mergyte! – Jis iškelia į orą kumštį. – Mano dukterėčia yra čempionė, – paaiškina už baro sėdinčiai porelei, kuri net krūpteli bevalgydama takus.

* Korėjietiška popmuzika.

– Aha...

Aš pirštu vedžioju du ant prekystalio išraižytus inicialus, sujungtus širdele.

– Kas yra? – Jis atideda stiklą ir pašluostę į šalį. – kažkas tau neduoda ramybės, aiškiai matau.

– Teisėjai parašė man vertinimą.

Iš kišenės ištraukiu popieriaus lapą, pastebimai suglamžytą, tuomet išlygintą, o paskui perlenktą dukart, ir paduodu dėdei.

– Turėtų padėti man pasiruošti kitam konkursui.

Dėdei Džėjui skaitant raštelį, aš mintyse pakartoju atmintinai išmokus žodžius.

„Nors Dženė yra talentinga violončelininkė, įvaldžiusi visus techninius muzikos elementus, jai trūksta kibirkšties, kuri suteiktų tobulai technikai išskirtinumo.“

Kitais metais šimtai violončelininkų, lygiai kaip ir aš, stos į šalies aukštąsias muzikos mokyklas. Tam, kad patekčiau į vieną pačių geriausių, man neužtenka būti tobula atlikėja. Privalau būti išskirtinė.

Dėdė Džėjus gražina man laišką.

– Talentinga *ir* įvaldžiusi techniką. Mano nuomone, to ir užtenka. Susigrūdau laišką giliai į kišenę.

– Jūs praleidote tą vietą, kur esu vadinama besieliu robotu.

Jis juokiasi.

– Tikrai jau, praleidau *tą* vietą, – sako jis ir, matyt, jausdamas šlakelį užuojautos, priduria: – Matau, kad tu nusivylusi. Bet juk tai tik kritika. O kaip gi be jos?

– Ir ne *tik* dėl kritikos, – sakau stengdamasi į žodžius sudėti visą savo neviltį. – Tiesiog nėra ką tobulinti. Muzikoje jausmai išreiškiami garsų aukščiu ir dinamika. Abu esu tobulai įvaldžiusi.

Dėdė Džėjus įkypai žvilgteli į mane.

– Sakė, kad man trūksta kibirkšties!

Atsidusęs jis atsiremia į barą.

– Manau, bėda yra ta, kad tu dar neatradai savosios kibirkšties; to, kas uždegtų viduje ugnį ir verstų siekti svajonės. Pavyzdžiui, mudu su tavo tėčiu nusprendėme atidaryti karaokės barą, nors daug kas mums sakė, kad taip tik prarasime pinigus. Net tavo mama, nors pats matęs, kaip ji auga nepritekliauja, nekaltinu jos. Mes žinojome, kad bus sunku ir kad mums gali nepasisiekti, bet vis tiek bandėme, nes tai buvo mūsų svajonė.

– Bet... – tariau aš lėtai, – ką visa tai turi bendra su įspūdžio muzikos mokykloms darymu?

– Leisk paaiškinsiu tau Dženės kalba. Atsimeni, kokį filmą šiaandien žiūrėjome? „Adžeosi“. Ten yra viena citata, kurią ištaria Vono Bino personažas ir kurią būtų galima išversti maždaug taip: „Žmonės, gyvenantys rytdiena, turėtų bijoti žmonių, gyvenančių šiandiena.“ Ar supranti?

– Ne... – lėtai ištariau aš, – bet jūs man paaiškinksite.

– Žmonės, kurie gyvena rytdiena, nerizikuoja. Jie bijo pasekmių. O štai šiandiena gyvenantys žmonės neturi ko prarasti, tad jie kabinasi dantimis ir nagais. Noriu pasakyti, kad gal tau nevertėtų tiek keliaklupsčiauti savo ateičiai, tiek galvoti apie muzikos mokyklas ar kas bus paskui, gal geriau būtų, jei tu... šiek tiek pagyventum. Paieškok naujų potyrių, naujų draugų. Tikėk, ateis naujas gyvenimas, jei leisi sau gyventi.

Suskambus varpeliui, į barą įžengia nauji lankytojai.

– Sveiki atvykę! – sušunka gręždamasis į juos dėdė Džėjus, palikdamas mane troškintis savose mintyse.

Mąstau, kad reikėtų nusiųsti mamai žinutę, nors ir žinau, ką ji pasakys: privalau daugiau repetuoti ir galbūt papildomai palankyti Junbės pamokų. Ir neklausyti dėdės Džėjaus. Dėdės Džėjaus tikslas yra gyventi šia akimirka ir siekti savo svajonių, o štai mama yra kur kas praktiškesnė. Aš galėsiu pasiekti sėkmingos violončelininkės karjeros tik sunkiai dirbdama ir būdama absoliučiai atsidavusi.

Visa kita – tik dėmesio blaškymas.

Juk nėra taip, kad *nebūčiau* sunkiai dirbusi – poniam Kim ir, tikėtina, Junisė tai žino, – bet *visgi* sulaukiau tos kritikos.

Galbūt dėdės Džėjaus kalbose yra tiesos.

– Nesirūpink, vaikuti, – sako jis grįžęs nuo lankytojų. – Pati susivoksi. Kodėl tau neparėjus namo anksčiau, truputį nepailsėjus? Netrukus ateis Bomė. – Bomė yra paniurusi Kalifornijos universiteto studentė, dirbanti čia naktinėje pamainoje. – Tik prieš tai pažiūrėk, kas darosi aštuntame kambaryje. Laikas jau baigėsi, o jie dar neišėjo.

Aš atsidūstu:

– Gerai.

Nuslinkusi nuo baro kėdės velkuosi koridoriumi. Stotis akistaton su lankytojais yra viena mano mažiausiai mėgstamų pareigų Džėjaus įstaigoje. Kodėl žmonės neskaito taisyklių?

Daugumoje karaokės barų Jungtinėse Valstijose lankytojai susimoka baigiantis vakaronei, kaina dažniausiai būna valandinė, ir patys lankytojai privalo sužiūrėti, kiek praleidžia valandų ir kiek išleidžia pinigų. Dėdė Džėjus savo karaokėje yra įvedęs korėjietiškas taisykles ir ima mokestį iš anksto už tam tikrą laiką, kuris yra skaičiuojamas pagal ekrane esantį laikmatį. Tai gi žmonės nepermoka.

Jeigu jie nori dainuoti ilgiau, gali užsisakyti daugiau laiko. Mama sako, kad dėdė Džėjus neturi verslumo gyslelės.

Aštunto kambario durys uždarytos; iš vidaus nesigirdi jokio garso, bet tai suprantama, jeigu jų laikas baigėsi. Kartą subeldusi atidarau duris.

Tai yra VIP kambarys, didžiausias visame bare ir jame telpa iki dvidešimties žmonių.

Nustembu čia radusi tik vieną vienintelį žmogų. Maždaug mano pačios amžiaus vaikinai sėdi kampe nugara atsirėmęs į sieną ir užsimerkęs.

Žiūriu, ar nepamatysiu kito žmogaus, bet ant ilgo tuščio stalo nestovi nei gėrimai, nei maistas. Jeigu jis nuomojasi kambarį vienas pats, matyt, bus turtingas. Atrodo prabangiai apsirengęs. Šilkiniai marškiniai prilipę prie pečių, ilgos kojos įmautos į glotnias juodas kelnes. Kairė ranka sugipsuota, o ant dešiniojo riešo blykčioja roleksas... ir ar tik čia ne *tatuiruotės-rankovės*?

Koks paauglys tatuiruotųsi visas rankas?

Vėl žvilgtelėjusi į jo veidą nustembu, kad dabar jis jau atsimerkęs. Laukiu, kol prašnekės, bet jis tyli. Aš atsikrenkščiu.

– Tavo laikas baigėsi. Jeigu norėtum ilgiau naudotis kambariu, tuomet kaina būtų penkiasdešimt dolerių už valandą. Kitaip reikėtų išeiti.

Nuskambėjo šiurkščiau, nei norėjau. Kalti teisėjai, kad sugadino man nuotaiką.

Stojusią tylą dar labiau paryškina stroboskopo šviesa, blyksinti nuo diskotekos rutulio, kabančio lubų viduryje.

Gal jis nemoka angliškai? Galbūt atvyko iš Korėjos? Nė vienas amerikietis vaikiš negalėtų atrodyti taip stilingai.

Aš dar kartą pamėginu jį prašnekinti, šįkart korėjietiškai:

– *Sigan džinasejo. Nagasejo.*

Pažodžiui: „Laikas baigėsi. Lauk iš čia.“ Bet pridėjau pagarbų kreipinį, taigi *teisiškai* esu mandagi.

– Išgirdau ir pirmą kartą, – atsako jis man angliškai.

Balsas skamba tyliai ir švelniai. Jis kalba su nežymiu akcentu, tarytum apvilkdamas žodžius šiltu garu.

Jaučiu, kaip skruostus nudažo nepaaiškinamas raudonis.

– Tai kodėl tuomet nieko nepasakei?

– Sprendžiau, ar nederėtų man įsiseisti.

Rodau į didelę laminuotą knygą, gulinčią vidury stalo, kur išvardytos visos karaokės dainos pagal pavadinimus.

– Čia ant viršelio parašytos taisyklės. Yra nurodyta sąlyga, kad jei per penkiolika minučių klientai neperka daugiau laiko, privalo tučtuojau išeiti.

Jis gūžteli pečiais.

– Neturiu pinigų.

Apžiūrinėju jo įsispiriamus „Gucci“ firmos batus.

– Labai abejoju.

– Batai ne mano.

Aš susiraukiu.

– Pavogei?

Jis prityla, o paskui labai lėtai prataria:

– Galima ir taip pasakyti.

Nejaugi meluoja? Kąžkodėl netikiu. Nepastebėjau jo įeinančio į barą. Kiek jis prabuvo šiame kambaryje? Vienas pats. Kas taip elgiasi, nebent nuo ko nors slapstyti? Ir galbūt todėl, kad ką tik žiūrėjau „Adžeosį“, griebiuosi vienintelės išvados.

Aš žengteliu arčiau. Jis, regis, pamėgdžioja mano judesius, atsi-
traukdamas nuo sienos.

– Gal tau... – pratariau labai tyliai, – reikalinga pagalba?

Kriminalinėse dramose mano amžiaus žmonės paprastai į gaujas
įtraukiami ne savo noru.

Jis gūžteli.

– Šiuo metu penkiasdešimt dolerių nepakenktų.

Aš papurtau galvą.

– Klausiu, ar nesi patekęs į bėdą. Pavyzdžiui, tave persekioja...
gauja.

Akimirką jis atrodo pakraupęs, žiūri nežymiai išpūtęs akis. Tuo-
met, regis, suvokia mano žodžius ir nuleidžia žvilgsnį.

– Aha, visgi atspėjai.

Aš karštligiškai linkteliau.

– Tau maždaug šešiolika, septyniolika... – spaudžiu jį, – Jungti-
nėse Valstijose įstatymai gina nepilnamečius. – Gal jie kažkaip juo
manipuliuoja, pavyzdžiui, brolio ar sesers saugumu, arba draugu. –
Jeigu tau reikalinga pagalba, tik paprašyk.

Truputį luktelėjęs jis labai tyliai paklausia:

– Jeigu paprašyčiau, ar tu mane gelbėtum?

Mano širdis truputį sugrunda.

– Pasistengsiu.

Jis pakelia į mane žvilgsnį, ir man užgniaužia kvapą. Beveik ne-
sąžininga, kad žmogus gali būti toks... gražus. Jo oda nepriekaištin-
ga. Akys tamsios, plaukai švelnūs ir vešlūs, lūpos rusvos it vyšnios.

Jo galva nusvyra, pečius supurto drebulys. Ar jis... verkia? Pris-
linkusi arčiau pamatau, kad jis...

Juokiasi. Net plekšnoja sau per kelį sveiką ranka.

Koks šmikis! Aš dėl jo buvau *susirūpinusi*.

Aš piktai žengiu pro duris.

Vestibiulyje dėdė Džėjus pakelia akis nuo savo darbo – jis žymi papildomas valandas vienam iš kambarių. Vos pamatęs mano veido išraišką, atsidūsta.

– Tas vaikas niekaip neišeina, a? Nesijaudink, pats susitvarkysiu.

Jis rengiasi išeiti iš už baro, bet aš iškeliu plaštaką.

– Palaukite. – Man ausyse skamba jo anksčiau ištarti žodžiai: „Truputį pagyvenk.“ – Leiskite man.